

Sygn. akt III APz 52/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń (spr.)

Sędziowie: SA Maria Sałańska - Szumakowicz

SA Michał Bober

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

w sprawie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...)

przeciwko B. W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Elblągu z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt IV Np 2/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III APz 52/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt IV Np 2/13 Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Elblągu wezwał powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez uiszczenie opłaty w kwocie 3.671 zł w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu. Zobowiązanie zostało doręczone powodowi w dniu 31 października 2013 r. (zpo- k. 226 a.s. t. II).

Powód w zażaleniu z dnia 5 listopada 2013 r. wniósł o uchylenie zarządzenia oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że dochodzi niezaspokojonych przez pracodawcę B. W. świadczeń w stosunku do każdego pracownika, któremu zostały wypłacone świadczenia ze środków FGŚP. Należności składające się na dochodzone roszczenie

to kwota wypłaconych ze środków Funduszu świadczeń na rzecz poszczególnych pracowników pozwanej, które nie przekroczyły kwoty 50.000 zł. Powód dochodzi zapłaty

od pozwanej jednym pozwem, ale na dochodzoną kwotę składają się świadczenia pracownicze wypłacone na rzecz 41 pracowników.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) wniósł pozew

o zapłatę w postępowaniu nakazowym kwoty 293.606,59 zł przeciwko B. W.

z tytułu niezaspokojonych przez pracodawcę świadczeń w stosunku do pracowników, któremu zostały wypłacone świadczenia ze środków FGŚP. Powód wypłacił w trybie art.

16 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121 ze zm., dalej ustawa o ochronie roszczeń pracowniczych) świadczenia byłym pracownikom pozwanej na podstawie ich indywidualnych wniosków.

Powód nie uiszczył opłaty sądowej podstawowej w kwocie 30 zł od pozwu, ponieważ żadna z wypłaconych kwot na rzecz byłych pracowników pozwanej nie przekracza 50.000 zł.

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Elblągu zarządzeniem z dnia

25 października 2013 r., sygn. akt IV Np 2/13 wezwał powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez uiszczenie opłaty w kwocie 3.671 zł w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu.

W ocenie Sądu Odwoławczego powód został prawidłowo wezwany do uiszczenia opłaty sądowej od pozwu.

Przepis art. 23 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych przewiduje tożsamość ochrony prawnej roszczeń Funduszu przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń z ochroną prawną przewidzianą w odrębnych przepisach dla należności za pracę. Takimi odrębnymi przepisami będącymi źródłem ochrony prawnej dla należności za pracę są niewątpliwie także i przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm., zwanej dalej „u.k.s.c.”), które przy dochodzeniu należności za pracę liberalizują generalne zasady uiszczania kosztów sądowych. Przepis art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c. zwalnia z obowiązku uiszczania kosztów sądowych m.in. stronę wnoszącą odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, jednakże z zastrzeżeniem art. 35 i 36 tej ustawy. Oba ostatnio wymienione artykuły mają więc pierwszeństwo zastosowania przed art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c. m.in.

w sprawach dochodzenia należności za pracę. W przepisie art. 35 ust. 1 u.k.s.c. ustawodawca zróżnicował stopień liberalizacji obowiązku uiszczania kosztów sądowych

w sprawach z zakresu prawa pracy, a zatem także w sprawach wszczętych wystąpieniem

z roszczeniem o zapłatę należności za pracę, przyjmując jako kryterium takiego zróżnicowania wartość przedmiotu sporu. W sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł pobiera się opłatę podstawową, m.in. od apelacji, w kwocie 30 zł, natomiast w sprawach z zakresu prawa pracy, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 zł pobiera się opłatę stosunkową od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych. Z przewidzianej w art. 35 ust. 1 u.k.s.c. ochrony prawnej przy dochodzeniu m.in. należności za pracę korzystają więc w tym samym zakresie roszczenia powoda dochodzącego zwrotu wypłaconych świadczeń, a to z mocy art. 23 ust. 2 ustawy

o ochronie roszczeń pracowniczych. Tożsamość ochrony prawnej roszczeń Funduszu

o zwrot wypłaconych świadczeń z ochroną prawną przewidzianą przez ustawodawcę dla należności za pracę dowodzi zarazem tego, że ochrona roszczeń Funduszu nie może być jednak dalej idąca (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2010 r.,

I CZ 97/09, LEX nr 1347819).

Skoro więc w sprawie z zakresu prawa pracy jaką jest m.in. sprawa wszczęta roszczeniem o należności za pracę, w której wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 zł pobiera się opłatę stosunkową m.in. od pozwu, to i w niniejszej sprawie zasadnie zażądano od powoda uiszczenia opłaty stosunkowej od pozwu, ponieważ wartość przedmiotu sporu, wbrew twierdzeniom powoda, w niniejszej sprawie przewyższa kwotę 50.000 zł.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wartość przedmiotu sporu wynosi 293.606,59 zł i należy ją liczyć jako sumę należności wypłaconych pracownikom z FGŚP, a więc globalnie kwotę dochodzonego roszczenia o zapłatę.

Zgodnie z art. 21 k.p.c. w razie przedmiotowej kumulacji roszczeń o charakterze majątkowym, a zatem przedmiotowo jednorodzących, ich wartość podlega zliczeniu, co dotyczy także wartości przedmiotu zaskarżenia. Oznacza to, że strona ma obowiązek wniesienia jednej opłaty stosunkowej, a jej rozmiar jest uzależniony do sumy tych roszczeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., I CZ 118/12, LEX nr 1231343).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 u.k.s.c. opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Art. 19 ust. 2 pkt 1 u.k.s.c. stanowi, że czwartą część opłaty pobiera się od pozwu w postępowaniu nakazowym.

Zatem prawidłowe było zarządzenie przewodniczącego do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez uiszczenie opłaty w kwocie 3.671 zł ($293.606,59 \text{ zł} \times 5 \% = 14.680,33 \text{ zł}/4$).

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.